

*Neva's
Kinderen*

Kim Vogel
Sawyer

ROMAN

Kim Vogel Sawyer

Neva's kinderen

Roman

Vertaald door Bep Fontijn-Donatz

 Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Originally published in English under the title *Room for Hope* by Kim Vogel Sawyer.
Copyright © 2016 by Kim Vogel Sawyer
Published by WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC, 10807 New Allegiance Dr., Suite 500, Colorado Springs, Colorado 80921 USA.
International rights contracted through Gospel Literature International, P.O. Box 4060, Ontario, California 91761-1003 USA.
This translation published by arrangement with WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBG '51.

Vertaling Bep Fontijn-Donatz
Omslagontwerp en -illustratie Kelly L. Howard
Opmaak omslag Prins en Prins Vormgevers
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2588 0
ISBN e-book 978 90 297 2589 7
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*‘Hij geeft de vermoeide kracht,
de machteloze geeft hij macht in overvloed.’
Jesaja 40:29*

Buffalo Creek, Kansas
30 september 1936

Neva Gaines Shilling

Neva tilde het deksel op en terwijl de geurige stoom tegen haar gezicht sloeg, schepte ze behoedzaam een lepel bouillon uit de smakelijke stoofpot die op het fornuis stond te pruttelen. Ze blies er drie keer voorzichtig op, stak de lepel in haar mond en proefde de warme bouillon even op haar tong voor ze hem doorslikte. Daarna knikte ze. Perfect. Door het mergpijpje smaakte de stoofpot zo lekker dat Warren misschien niet eens zou merken dat er geen vlees in zat.

In de eetkamer naast de keuken klonk het zachte getik van bestek dat op het walnoten tafelblad werd gelegd. Behoedzaam legde Neva het deksel weer terug op de pan, draaide het gas wat lager zodat er enkel een vage blauwe gloed onder de pan zichtbaar was en riep door de deuropening naar de eetkamer: 'Belle, denk eraan dat je voor vier personen dekt, hè? Je vader komt vanavond thuis.'

Neva werd meteen blij toen ze daaraan dacht, ook al lag de droefheid op de loer. De dagen waren zo lang en eenzaam als Warren wekenlang weg was, terwijl ze juist om leken te vliegen als hij thuis was. Maar goed, het was toch een zegen dat hun zaak zo goed draaide nu het land door economisch slechte tijden ging? Ze mocht niet klagen.

'O, fijn!' riep Belle uit, met een giebellachje waardoor ze veel jonger klonk dan haar veertien jaar. 'En brengt hij dan ook cadeautjes mee?'

Neva snoof even. 'Dat doet hij toch altijd als hij thuiskomt?' Dure cadeaus, cadeaus waar de andere vrouwen van de stad afgunstig en hunkerend naar keken. Maar ze vertelde hun altijd dat ze net zo tevreden zou zijn zonder al die mooie spullen, als haar man elke avond maar gewoon thuis zou zijn, in plaats van als koopman door heel Mitchel County te trekken met zijn vrolijk geschilderde wagen. En dat meende ze ook.

Belle keek om het hoekje van de deur. ‘Moet ik dan de goede borden gebruiken?’

Ze bedoelde de borden van het Franse Haviland-servies, met een rand van fijne, groene klaverblaadjes op de witte borden. Die gebruikten ze alleen bij speciale gelegenheden. Maar nu Warren na een maand van rondtrekken weer thuiskwam, was dat zeker een goede reden voor een feestelijke maaltijd.

‘Ja, dat is goed,’ antwoordde Neva, maar ze liet er wel met gefronst voorhoofd op volgen: ‘Pas alsjeblieft wel goed op dat je er geen stukjes vanaf stoot.’

‘Natuurlijk doe ik voorzichtig, mam,’ reageerde het meisje, waarna ze de eetkamer weer inliep.

Neva begaf zich naar de koelkast in de hoek en de leren zolen van haar bruine veterschoenen piepten op het glimmend gepoetste linoleum. Ze keek even in de stenen boerinnetjeskan: nog halfvol melk, dus meer dan genoeg voor vanavond. Gelukkig maar dat Bud de kan niet had leeggedronken, zoals hij de laatste tijd nogal eens deed.

Glimlachend schudde ze haar hoofd. Hij was duidelijk in de groei. Zou hij uiteindelijk net zo lang worden als zijn vader? Iedereen zei dat de tweeling op hun moeder leek, met hun slanke bouw, golvende roodbruine haar, bruine ogen en smalle gezicht. Het was prima dat Belle op haar leek, maar ze zou het niet erg vinden als Bud net zo lang en fors werd als Warren. Ja, hij was echt een knappe man, haar Warren.

Kom nu maar snel naar huis, schat, ik mis je.

Ze pakte een schaaltje boter en een grote pot ingemaakte frambozen uit de koelkast en keek naar de groen-beige emailen keukenklok die tegen het bloemetjesbehang hing. Bijna zeven uur. Bud zou zo wel klaar zijn met het vegen en opruimen van de winkel. En daarna – haar hart begon sneller te kloppen bij de gedachte – zouden ze vast Warrens wagen de straat in horen komen. Ze hoopte maar dat hij niet laat was.

De verse broodjes waren klaar en stonden nog in de warme oven. Hoewel ze heel blij was met de luxe van het fornuis met zes pitten en een dubbele oven (die Warren haar vorig jaar met Kerst cadeau

had gegeven) was ze er wel achter gekomen dat het brood soms aanbrandde in de warmhoudoven. Warren hield van heel lichte broodjes, niet van brood dat zo hard was als houtskoolbriketten. En Neva probeerde haar man altijd in de kleinste dingen tevreden te stellen. Het was wel het minst wat ze kon doen. Ze had hem immers al teleurgesteld in het allerbelangrijkste dat er was...

Belle stookte de keuken binnen. 'Mama...'

Bud volgde zijn zus op haar hielen, met een luciferhoutje in de hoek van zijn mond en met een van Warrens oude strooien hoeden boven zijn ogen. 'Mam...'

Neva barstte in lachen uit. 'Jullie tweeën...' Ze waren tegelijk op de wereld gekomen en veertien jaar later deden ze alles nog steeds gelijktijdig. En zoals gewoonlijk wendde Neva zich tot Belle: 'Dames gaan voor.'

Bud zette een boos gezicht en sloeg zijn armen over elkaar, maar hij hield zijn lippen stijf op elkaar geknepen.

'De tafel is gedekt met de mooie borden en linnen servetten. Moet ik de kandelaren ook nog op tafel zetten?' Haar bruine ogen sprankelden. 'Dat is heel...' en ze trok haar schouders op en giebelde, '... romantisch.'

Bud sloeg zijn ogen op naar het plafond. "'Romantisch,'" zegt ze. Die heeft veel te veel geld uitgegeven aan die films.'

Neva keek met een fronsende blik naar haar zoon, maar eigenlijk gaf ze hem wel gelijk. Belle verkwistte haar zakgeld inderdaad aan de bioscoop. Maar de films gaven, hoe vermakelijk ze ook waren, zelden een waarheidsgetrouw beeld van het leven. Belle was zo naïef, zo beïnvloedbaar. De levensgrote beelden op het scherm waren wellicht helemaal niet gezond voor haar. Neva moest dat binnenkort maar eens met Warren bespreken. Ze antwoordde Belle: 'Met de kaarsen kunnen we wel wat besparen op de gaslampen. Dus zet ze maar op tafel.'

Belle liep snel de eetkamer weer in, haar dikke vlecht danste op haar rug en haar mooie pantoffels tikten op de glanzende houten vloer.

'Is het nu mijn beurt?'

Buds grimmige vraag trok Neva's aandacht. 'Jazeker.' Ze liep naar het fornuis en pakte de pollepel op om nog eens door de stoofpot te roeren. Als die aanbrandde, zou hij niet meer te eten zijn.

Bud duwde zijn hoed op zijn achterhoofd, stak zijn handen in zijn broekzakken en schuifelde in haar richting met bewegingen die aan Hopalong Cassidy deden denken, de held uit de populaire cowboyfilms. Neva onderdrukte een glimlach. Bud hield kennelijk zelf ook van films. 'Ik wilde alleen maar zeggen dat ik het gat heb gevonden waar die muis doorheen komt. Ik heb het dichtgestopt met een pluk staalwol, zodat hij niet meer binnen kan komen om de zakken maïsmeel open te knagen.'

Neva deed het deksel op de pan en zei met een glimlach tegen Bud: 'Gelukkig maar!' Door dat kleine beestje hadden ze drie tienkilozakken maïsmeel weg moeten gooien: een aanzienlijk verlies. 'Je vader zal daar heel blij mee zijn.'

Bud bloosde en antwoordde: 'Echt?'

Met een glimlach veegde Neva haar handen af aan haar schort en pakte zijn bovenarmen vast. 'Natuurlijk! Hij is er altijd trots op als jij voor dingen in de winkel zorgt.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Nou, uitvinden waar een muis vandaan komt is niet zo moeilijk.'

Ze trok het luciferhoutje uit zijn mond en tikte even zacht met haar knokkels onder tegen zijn kin. 'Dat moet je niet zeggen. Het is juist heel belangrijk, Bud, iets wat een winkelier doet om zijn waren te beschermen. Wacht maar. Als je vader zo thuiskomt, zal hij wel uitleggen hoe belangrijk het is.'

Er verscheen langzaam een zeldzame glimlach op Buds gezicht.

'En nu handen wassen. We gaan eten zodra...' Op dat moment hoorde ze door het open keukenraam het geratel van wagenwielen in de steeg die naar de achterkant van het huis voerde. Meteen kwam er een glimlach op Neva's gezicht en ze lachte van pure vreugde. Ze liet het luciferhoutje in het kleine metalen blikje op de vensterbank vallen en wuifde met haar handen naar Bud. 'Daar zul je je vader hebben. Haal snel Belle, dan gaan we hem verwelkomen.'

Neva liep, met Bud op haar hielen, achter Belle aan de smalle

trap af naar beneden, waar de winkel was. Vervolgens liep ze door de gang naar de achterdeur. Plotseling stond Belle stil en Neva moest de muur gebruiken om overeind te blijven en niet tegen haar dochter op te botsen. ‘Belle!’

Belle fluisterde, terwijl de teleurstelling van haar gezicht af te lezen was: ‘Het is papa niet.’

Met een verbaasde blik tuurde Neva door het vierkante raam naar buiten. Achter het huis zag ze een onbekende wagen staan, afgeladen met meubels en houten kratten.

Bud keek ook naar buiten en snoof even. ‘Het zal wel de een of andere zwerver zijn die spullen wil ruilen.’ Hij rechte zijn schouders en stak zijn borst vooruit. ‘Zal ik het afhandelen, mam?’

‘Nee, nee.’ De forse, rossige man op de bok zou waarschijnlijk niet vriendelijk reageren als een jongen van veertien hem vertelde dat ze niet in zijn handeltje geïnteresseerd waren. Ze gaf Belle een duwtje in de richting van Bud. ‘Gaan jullie maar naar boven. Was je handen, Bud. En Belle, zorg jij dat de stoofpot niet aanbrandt. Ik praat wel met die man.’

De twee kinderen liepen terug naar de trap en Neva stapte naar buiten. De ondergaande zon hing nog net boven de horizon en wierp lange schaduwen over de wagen en de menner. De twee lantaarns die aan haken achter de bok hingen, wierpen een zachte gloed over de lading achterop. Neva was lang genoeg winkelierster geweest om kwaliteitsgoederen te kunnen herkennen als ze die tegenkwam. Deze man moest wel een goed lopende zaak gehad hebben om zich zulke mooie spullen te kunnen veroorloven. Maar ja. Warren stond erop dat onbekenden die niet uit Buffalo Creek kwamen alleen met contant geld mochten kopen: niets op de pof en ook geen ruilhandel. En ook als Warren er zelf niet bij was, hield ze zich aan de principes van haar man.

Ze zette zich schrap om het verzoek van de man te weigeren terwijl ze naar de rand van de wagen liep. ‘Goedenavond. Kan ik u ergens mee helpen?’

De man nam zijn cowboyachtige hoed af en streek met zijn hand zijn dikke, donkere haar glad. ‘Dat hoop ik wel, mevrouw. Ik ben Jesse Caudel. Ik ben op zoek naar Neva Gaines.’

Niemand had haar Neva Gaines meer genoemd sinds ze Warren vijftien jaar geleden haar jawoord had gegeven. Maar ze vlocht haar vingers in elkaar en knikte. ‘Dan bent u op het goede adres.’

Meneer Caudel blies zijn adem uit, zowel opgelucht als gelaten. Hij liet zijn hoed achter op de bok en klom van de wagen af. Vervolgens ging hij voor haar staan, met zijn voeten gespreid en zijn handen in zijn zij. Op zijn linker overhemdzakje glinsterde een zilveren ster. Geen zwerver dus, maar een hulpsheriff. Meteen voelde ze haar maag verkrampen van bezorgdheid.

‘Mevrouw, het spijt me dat ik u slecht nieuws moet brengen, maar ik moet u medelen dat uw broer en zijn vrouw vorige week zijn overleden.’

Neva deed een stap achteruit. Broer? Ze had niet eens een broer. Of toch wel? De ouders van het weeshuis, een schitterend, hartelijk echtpaar dat ze pa en ma Jonnson had genoemd, hadden haar verteld dat ze enig kind was. Maar misschien wisten ze niet dat ze een broer had. Of misschien was zij niet de Neva Gaines naar wie de man op zoek was.

Ze zocht naar woorden en wilde om meer informatie vragen, zonder zo verward te klinken als ze zich voelde. ‘Ik... eh...’ Het zweet brak haar uit.

De hulpsheriff kreeg kennelijk medelijden met haar, want er verscheen een droevige glimlach om zijn mond. ‘Ik begrijp dat u hier waarschijnlijk heel erg van schrikt.’

Ze voelde zich eerder verward dan geschrokken, maar toch knikte ze. ‘Ze zijn overleden aan botulisme. Het ging heel snel, dus ze hebben niet veel geleden.’

Neva huiverde. Hoewel ze de mensen niet kende, wenste ze niemand zo’n nare dood toe. Als er voor hen geen genezing mogelijk was geweest, dankte ze God in ieder geval dat ze geen lang ziekbed hadden gehad.

Caudel sprak verder, met zijn rustige, bewogen stem: ‘Zijn vrouw is eerst overleden. Toen uw broer beseftte dat hij haar al snel zou volgen, gaf hij opdracht dat men u het nieuws moest gaan brengen, evenals zijn wereldse bezittingen. Nou...’ Hij boog zijn hoofd en schuifelde met de neus van zijn laars door het zand. ‘In ieder geval

werden de bezittingen niet verkocht om zijn schulden af te betalen. De sheriff heeft zijn winkel in Beloit, met zijn voorraad en wat meubels uit zijn huis laten veilen. Gelukkig bleef er nog aardig wat over.' Hij gebaarde naar de wagen.

Neva wierp opnieuw een blik op de inhoud van de kar. Dus de man was geen handelaar, hij kwam iets brengen. De bezittingen van een overleden broer van wie ze niet eens wist dat ze die had. Met een verbaasde blik keek ze hem aan. 'Weet u zeker dat dit naar mij toe moest?'

Hij haalde een opgevouwen vel papier uit het zakje van zijn overhemd en reikte haar dat aan. 'Hierin staat "Bezorgen bij Neva Gaines, kruidenierswinkel in Main Street, Buffalo Creek, Kansas." Is er nog een kruidenierswinkel in Main Street, in Buffalo Creek, die gerund wordt door een Neva Gaines?'

'N-nee. Dan... klopt het dus.' Ze moest meer te weten zien te komen over haar broer, die haar kende maar nooit contact met haar had gezocht. Dat kon later wel, als Warren thuis was. Maar waar moest ze in de tussentijd alles neerzetten? Hun woning boven de winkel stond al vol, dankzij Warrens gulheid. En in de schuur was maar amper plek voor Warrens ventwagen en paard. En ze hadden in de winkel ook geen plek voor zaken als bureaus en bedden. Sprakeloos bleef ze staan.

De man propte het velletje papier weer terug in zijn zak. 'Sorry dat u niet op de hoogte was van de uitvaartdienst van uw broer en schoonzus, maar om de een of andere reden wilde hij niet dat men het u liet weten. Maar ik kan u wel vertellen dat vrijwel de hele stad aanwezig was. De steenhouwer heeft zelfs de grafstenen gratis geschonken. Zo veel hield iedereen van meneer en mevrouw Shilling.'

Ze keek hem geschrokken aan. 'Heette hij dan geen Gaines?'

'Nee, mevrouw. Shilling, Warren Shilling en zijn vrouw Violet.'

'Warren en zijn... ' Neva's knieën begaven het.

'Ho, ho!' Caudel kon haar nog net vastpakken voor ze in elkaar zakte. Hij legde zijn arm om haar middel en leidde haar terug naar de achterdeur. Natuurlijk was het wel brutaal van hem om haar zo vast te pakken, maar omdat ze zijn stevige, sterke arm nodig had, maakte ze geen bezwaar tegen de vrijpostigheid.

Hij zette haar op het bankje naast de waterpomp neer en ging

vervolgens gehurkt voor haar zitten. ‘Ik denk dat het eindelijk tot u door begint te dringen, hè? Wilt u een beetje water?’

Het schone, heldere water van hun put kon het vreselijke beeld dat zich in haar gedachten begon te vormen niet wegwassen. ‘U zei... Warren. Warren en...’ Ze sloot haar ogen. *O God, dit is een nachtmerrie.* Warren, haar Warren, had nog een vrouw? En nu was hij dood. Ze kreeg een bittere smaak in haar mond. Hoe moest ze het aan Bud en Belle vertellen? Wat moest ze hun uitleggen? Ze kon die afschuwelijke waarheid niet aan hen vertellen!

Ze haalde diep adem. ‘Dus mijn b-broer, Warren, had een winkel in Beloit?’

De man bleef gehurkt voor haar zitten met zijn handen klaar om haar op te vangen als ze voorover zou vallen. ‘En een mooie ook, aan de hoofdstraat. En hij reisde ook wat rond als rondreizend koopman.’ Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘O ja, dat vergat ik bijna. Zijn paard en wagen moesten ook geveild worden. De wagen is door een stalhouder uit Beloit gekocht.’

Ze keek naar deze wagen. Het was al bijna donker geworden en het grote houten gevaarte leek op een sluimerend beest met gloeiende, gele ogen. Ze huiverde.

Heel langzaam kwam de man overeind, maar hij bleef dicht bij haar staan. Hij keek naar links en naar rechts. ‘Ik wil niet onvriendelijk zijn, maar kunt u misschien uw man halen? Ik moet deze wagen uitladen en als het kan vanavond nog terugrijden naar Beloit. Ik kan hem niet in mijn eentje uitladen.’

Haar man halen? Neva onderdrukte een hysterisch lachje. Die woorden deden haar meer pijn dan alles wat ze ooit had meegeemaakt, zelfs meer dan de bevalling of het verwijderen van haar baarmoeder. ‘Ik ben weduwe.’

‘O.’ Nu keek hij ontzet bij die simpele woorden. Hij krabde aan zijn kin, keek naar de wagen en zei: ‘Dan kunt u waarschijnlijk niet...’

Ze hief haar hoofd op en keek hem aan. Het leek wel of ze zand in haar hoofd had, zo’n moeite kostte het om haar hoofd op te heffen. ‘Nee, ik kan de wagen niet uitladen.’ Het liefst zou ze wild zijn gaan

snikken, maar ze beheerste zich. Ze wilde de spullen die Warren en zijn vrouw hadden nagelaten zelfs helemaal niet hebben.

Caudel keek haar met een frons op zijn voorhoofd aan. 'Mevrouw, hoe goed kende u uw broer eigenlijk?'

De pijn sneed door haar heen. 'Niet zo goed.' Ze drukte met haar handen tegen haar maag en dreigde te gaan overgeven. 'Helemaal niet goed.'

Hij knikte, zijn hoofd bewoog langzaam op en neer alsof dat ook te zwaar was. Even keek hij haar strak aan, zonder met zijn ogen te knippen en met zijn lippen stijf op elkaar. Vervolgens wenkte hij haar: 'Kunt u even meelopen? Ik... eh, moet u nog iets... belangrijks... laten zien.'

Door de aarzelende manier waarop Caudel 'belangrijks' zei, leek Neva wakker geschud te worden. Ze stond met trillende benen op en schuifelde naast hem over de achterplaats. Hij pakte een van de lantaarns van de haak en liep ermee naar de achterkant van de wagen. Vervolgens wachtte hij even, met zijn hand op de hoge achterklep, en zei met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht: 'Mevrouw, uw broer heeft opdracht gegeven om niet alleen zijn bezittingen naar u toe te brengen, maar ook zijn...' Hij klemde zijn lippen stijf op elkaar en vertrok zijn gezicht. 'Nou, laten we maar kijken dan.'

Neva bleef roerloos staan terwijl hij de lantaarn op de grond zette, de ijzeren pennen lostrok die de achterklep op zijn plaats hielden en de ongeverfde houten klep naar beneden liet zakken. In de donkere schaduwen leken alle spullen op de wagen slechts grijze hoopjes. Hij hief de lantaarn op. Het gouden licht bescheen de donkere silhouetten en Neva sloeg haar handen over haar mond om een kreet van verbazing te onderdrukken. Daar, dicht tegen elkaar aan op de opgevouwen verenmatras, als jonge hondjes in een nest, zaten drie kinderen, een jongen en twee meisjes met paardenstaartjes, met grote, onzekere ogen naar haar te kijken.

Caudel sprak zachtjes, bijna zingend, zoals iemand die een bang dier probeert te kalmeren. 'Dit zijn Charley, Cassie en Adeline Shilling, de kinderen van Warren en Violet. Warren zei dat ze naar tante Neva toe moesten. Dat bent u, toch?'

Kan ze hem vergeven en ruimte vinden voor hoop in deze wanhopige tijden?

Neva Shilling draagt een zware last op haar schouders. Haar echtgenoot is veel onderweg met zijn kraam vol spullen. Terwijl hij weg is, runt zij hun winkel en zorgt ze voor hun twee kinderen.

Op een avond staan er plots nog drie kinderen voor haar deur – van haar man en zijn geheime tweede vrouw die beiden bij een ongeluk om het leven zijn gekomen.

Neva's hart breekt als ze zich realiseert dat Warrens lange reizen een excuus waren om zijn andere gezin te bezoeken. Verward en geschokt ziet ze geen andere mogelijkheid dan de kinderen in huis te nemen. Maar hoe kan ze ooit van hen houden als zij een voortdurende herinnering zijn aan het verraad van haar man?

Kim Vogel Sawyer schrijft inspirerende historische fictie waarin hoop en vergeving centraal staan. Ze is met name bekend geworden met haar romans over de Amish en de mennonieten, maar ze schrijft ook veel over andere thema's, zoals in dit boek over het leven in Amerika tijdens de crisisjaren.

Voorhoeve

ISBN 978 90 2972 588 0
NUR 302

9 789029 725880

www.uitgeverijvoorhoeve.nl